

af kontrolforordningen med stort set samme indhold - skal medlemsstaterne sørge for, at fødevarer, der er bestemt til forsendelse til andre medlemsstater, kontrolleres på samme måde som produkter, der er bestemt til at blive markedsført i den medlemsstat, hvor de er fremstillet. Kontrollen skal derfor principielt være baseret på lovgivningen i den medlemsstat, der fremstiller varen. Dette princip finder dog ikke anvendelse, når det på tilfredsstillende måde overfor tilsynsmyndigheden godtgøres, at den pågældende vare opfylder lovgivningen i modtagerlandet.

For varer af animalsk oprindelse er dette generelle kontrolprincip gennemført meget konkret, idet afsenderlandet gennem sin kontrol skal sikre, at de af Fællesskabet stillede betingelser for samhandel med det pågældende produkt er opfyldt. Modtagerlandet kan kun foretage en ikke diskriminerende stikprøvekontrol. Modtagerlandet kan dog bl.a. foretage kontrol, hvor der er mistanke om, at den pågældende vare eller det pågældende parti ikke opfylder kravene. Udgangspunktet er således, at varer fra andre medlemsstater alene skal kontrolleres efter samme principper som modtagerlandets egne varer i de forskellige omsætningsled fra frysehus til detailhandel.

Animalske varer, der importeres fra tredjelande, skal kontrolleres ved et grænsekontrolsted ved ankomsten til Fællesskabet. Hvis varerne opfylder Fællesskabets bestemmelser om sådan import, frigives de til omsætning i Fællesskabet på samme måde som Fællesskabets egne produkter.

Kontrollen med import af ikke animalske fødevarer fra tredjelande er primært tilrettelagt som dokumentkontrol hos importøren. Det er således hovedsageligt varernes ledsagedokumenter og pålideligheden heraf samt opbevaringsforhold og transport, der kontrolleres, og importørens egenkontrol, jf. lovforslagets § 37, vil indgå som et væsentligt element i kontrollen.

I EU-reglerne skelnes mellem det indre marked og international handel. I art. 11 og 12 i fødevarerforordningen bruges således udtrykkene eksport og import om handel mellem tredjelande og Fællesskabet. I art. 53 i forordningen deles beredskabsforanstaltninger op i foranstaltninger for fødevarer eller foder med oprindelse i Fællesskabet henholdsvis importeret fra tredjelande.

I Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EF-Tidende nr. L 395 1989, s. 13) anvendes termen »samhandel« om handel mellem medlemsstater, jf.

definitionen i art. 2. Termen »eksport« anvendes i art. 3 om salg til tredjelande.

Opdeling mellem handel inden for EU og handel med tredjelande er således helt grundlæggende i EU-regelsættet. For så vidt angår fødevarer, der importeres fra tredjelande, følger det af art. 11 i fødevarerforordningen, at de som udgangspunkt skal opfylde de relevante fællesskabsretlige krav samt eventuelle nationale krav i importlandet. Den svarer således indholdsmæssigt til § 54, stk. 1, i den gældende fødevarerlov, som dog ud over import fra tredjelande tillige omfatter samhandel. Fødevarerforordningen fastholder således princippet i den gældende fødevarerlov om, at import af fødevarer fra tredjelande forudsætter, at fødevarerlovningen er overholdt.

I relation til eksport af fødevarer fra Fællesskabet følger det af art. 12, stk. 1, i fødevarerforordningen, at varer, der udføres, enten skal opfylde fødevarerlovningen eller modtagerlandenes egne regler. Den svarer således i det væsentligste til § 55, stk. 1, i den gældende fødevarerlov, som dog ud over eksport til tredjelande tillige omfatter samhandel. Bestemmelsen i forordningens art. 12, stk. 1, åbner således på samme måde som den gældende fødevarerlov mulighed for at imødekomme modtagerlandenes særlige krav eller særregler, som kan afvige fra de danske regler.

§ 55, stk. 1, i den gældende fødevarerlov åbner desuden mulighed for at tillade eksport af varer, der opfylder anerkendte internationale normer. Disse normer vil kunne fremgå af bl.a. Codex Alimentarius. Tilsvarende mulighed fremgår ikke direkte af fødevarerforordningens art. 12, stk. 1. Med forbehold for et generelt forbud mod enhver eksport af sundhedsskadelige fødevarer åbner fødevarerforordningens art. 12, stk. 1, 2. led dog mulighed for eksport af fødevarer, som af anden grund ikke vil kunne markedsføres lovligt i EU. Dette forudsætter dog, at de kompetente myndigheder i bestemmelseslandet udtrykkeligt har godkendt dette efter at være blevet fuldt informeret om de årsager og omstændigheder, der gjorde, at den pågældende fødevarer eller det pågældende foder ikke kunne markedsføres i Fællesskabet.

Det følger af lovforslagets § 54, stk. 2, at det i givet fald er eksportøren, som over for de danske myndigheder skal kunne dokumentere, at grundlaget for at afvige fra fødevarerlovningen er opfyldt.

Det vil således fortsat være muligt at sikre, at fødevarer, der eksporteres, er af høj standard og underkastet en effektiv kontrol. Derved kan tilliden i udlandet til danske fødevarer fastholdes, hvorved fødevarereksporten fremmes.